

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๑๑ วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๒

Dharma@Hand.Lite
www.dlitmag.com

...ตะวันล่องโดงฟ้าใกล้ลาลับ
เมຼືงມືຈັກກັມດິນວັນອື່ນຜ່ານພັນ
ປ່ອມຈຳພຣາກທຸກສິ່ງສິ້ນຊີວິຕິນຊານ
ມື້ເຟຶ້ງຜລໄພ່ນັ່ງກຣຸມນຳຕັດໄມ

ภาพโดย : คุณใหญ่ <http://yyii4949.multiply.com>
อภัยคำไทย พินธธาร

สารบัญ

จากใจ บ.ก.ใกล้ตัว ฉบับที่ ๑๑ นั่งสมาธิแบบพระพุทธเจ้า	3
สารสองใจ พังอยู่ด้วยความไม่ประมาท.....	8
โหรา (ไม่) คาใจ แก่ดวงอย่างไรให้เลิกคร่ำครวญ.....	9
ดังตฤณวิชันนา คิดไม่ดีกับคนอื่น บาปไหม	11
ห้องดับเพลิง นิทานโทสะ ตอน ป้าเป็นคนดี!.....	13
บทความรัก จะวางใจอย่างไรเมื่อแฟนแสนเจ้าชู้.....	16
เล่าสู่กันฟัง โกรธ (อีกแล้ว)	19
วรรณกรรมน่าใจ ม่านมนตรา ฉบับที่ ๖	21
ห้องการ์ตูน ดีคิด เด็กดีหัวใจเทวดา ตอนที่ ๓.....	29
ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๑	32

ฉบับที่ ๑๑ นั่งสมาธิแบบพระพุทธเจ้า

จากใจ ม.ก.โกศล
Lite Talk

ก่อนหน้านี้เมื่อพูดถึงการทำกรรมฐานหรือทำสมาธิ
หลายคนอาจเกิดความรู้สึกเป็นลบ
ซึ่งก็เป็นเรื่องน่าเห็นใจสำหรับคนทั่วไปครับ
เพราะพอคนใกล้ตัวหรือพ่อแม่พี่น้อง
ประกาศว่าสนใจทำสมาธิหรือทำกรรมฐาน
ก็มัก "เปลี่ยนไป" ในทางที่ไม่ค่อยจะเป็นบวกเท่าไร
เช่น จุนเจียวง่ายขึ้น ก้าวร้าวกว่าปกติ
อึดตามานะแรง เห็นคนอื่นแล้ว ตัวเองดีอยู่คนเดียว
แถมหนักที่สุดคือวันดีคืนดี
อาจต้องคุมตัวส่งโรงพยาบาลให้หมอช็อตไฟฟ้า
เหตุเพราะญาติที่บอกเข้าไปเข้ากรรมฐาน
เกิดอาการทางประสาท คลุ้มคลั่งอาละวาด

คำสวาทอย่างการนั่งสมาธิและการเข้ากรรมฐาน
จึงกลายเป็นคำมีดๆไปในความทรงจำของหลายคน
ผมคิดว่าเป็นเรื่องดีที่หลายปีมานี้
หลายสำนักช่วยกันใช้คำว่า "เจริญสติ" แทน
ซึ่งนอกจากฟังเข้าใจง่ายขึ้น
ชี้แจงทำความเข้าใจกันได้เร็วขึ้น
ยังให้ทิศทางที่ต่างไปจากเมื่อก่อนด้วย

ผมสร้างโพลไถ่ถามว่า
"หลังจากเจริญสติมาพักหนึ่งมีคนหักอย่างไร"
<http://twtpoll.com/a4t1uw>
ซึ่งคุณๆก็ให้คำตอบมาแล้ว
นั่นคือกว่าครึ่งของคนเจริญสติ
จะมีคนรอบข้างหักว่า "ดูดีขึ้น"
และมีอยู่แค่หนึ่งในร้อยที่โดนหักว่า "ดูแย่ลง"

และที่น่าชื่นใจกว่านั้น คือ
เมื่อตัด "ความเห็นภายนอก" ออกไป
เหลือแต่ที่คุณรู้ๆอยู่แก่ใจตนเอง
ในโพล "การเจริญสติทำให้คุณรู้สึกกับตนเองอย่างไร"

<http://twtpoll.com/i8cadf>

ผลปรากฏว่าคุณรู้สึกกับตนเอง
ต่างไปในทางที่ดีขึ้นถึง 95%

นี่ต้องไม่ใช่เรื่องฟลุคแน่ๆครับ
และการที่มีคุณรู้ๆอยู่กับตนเองว่าทุกอย่างดีขึ้นนั้นแหละ
คือรางวัลที่ดีที่สุดแล้วจากการตกลงใจเจริญสติ

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น
ยืนยันให้เห็นว่าระหว่างชักชวนท่านองมา "นั่งสมาธิกัน"
แบบไม่เข้าใจอะไรมากไปกว่าการทำตัวนิ่งทื่อเป็นหิน
อาจได้ผลร้ายที่ปรากฏชัดทั้งภายนอกและภายใน
ส่วนการเจริญสติด้วยความเข้าใจที่ถูกต้อง
จะผลักดันให้เกิดทิศทางสว่าง
ไม่ก่อให้เกิดผลร้ายกับตน
และไม่ก่อผลข้างเคียงกระทบผู้อื่นด้วย

ตั้งแต่อาทิตย์ก่อนผมเริ่มเผยแพร่ไฟล์เสียง
วิธีนั่งสมาธิแบบพระพุทธเจ้า
ผมใช้คำว่า "นั่งสมาธิแบบพระพุทธเจ้า"
เพื่อให้เกิดภาพตามมมมองง่ายๆ
แต่นำคำสอนจริงๆของพระพุทธเจ้า
มาปรับเปลี่ยนความเข้าใจ
ซึ่งถ้าฟังไปด้วยทำตามไปด้วย
หลายคนก็คงเห็นแล้วว่าผลลัพธ์เป็นอย่างไร
บางท่านไม่เคยนั่งสมาธิได้ก็มาได้เอคราวนี้เอง

ผมยังทยอยส่งไฟล์เสียงไม่หมด
และเมื่อส่งหมดแล้วก็จะจัดวางให้เป็นระบบ
ในเว็บ <http://dungtrin.com> อีกครั้งหนึ่ง
ช่วงนี้รบกวนติดตามอัปเดตจาก

<http://twitter.com/dungtrin> ไปก่อนนะครับ

ไว้ผมจะขออนุญาตทำโพลสำรวจ

ผลการทำสมาธิแบบพระพุทธเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

เพื่อนำมารายงานให้ทราบโดยทั่วกัน

ว่าเรายังยืนยันได้ไหมว่าสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน

ไม่เคยล้าสมัยไปเลย แม้เวลาจะผ่านไปนานเพียงใด

ดังตฤณ

ตุลาคม

เรื่องน่าทึ่งใจระจำผม

การได้เกิดเป็นมนุษย์ไม่ใช่เรื่องง่าย

เมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์ พบพุทธศาสนาแล้ว

จึงต้องใช้ชีวิตนี้ให้คุ้มค่ากับการเกิดนะคะ

คอลัมน์ "สารสองใจ"

พบธรรมะจาก "หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล"

ในตอน "พึงอยู่ด้วยความไม่ประมาท" คะ (-/-)

ในเมื่อความคิดเป็นสิ่งที่ห้ามไม่ได้

ดังนั้น ถือเป็นความผิดหรือไม่

หากมีความคิดที่ไม่ดีกับผู้อื่น ในขณะที่กำลังไม่พอใจ

พบคำตอบได้ที่คอลัมน์ "ดังตฤณวิสนา"

ในตอน "คิดไม่ดีกับคนอื่น บาปไหม" คะ

เชื่อหรือไม่คะ นิสัยชอบคร่ำครวญของคนเรานั้น

จะปรากฏอยู่ในดวงของเราด้วย

แปลว่าเป็นสิ่งที่สั่งสมมา จนกลายเป็นนิสัยติดตัว แต่ก็แก้ไขได้คะ

คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ"

"คุณ Aims Astro" จะมาแนะวิธีแก้ไขอย่างถูกต้องให้

ในตอน "แก้ดวงอย่างไรให้เลิกคร่ำครวญ" คะ

ใครที่คิดว่าตนเองเข้าข่าย 'เป็นคนดี(เฉพาะตอนไม่โกรธ)'

ต้องไม่พลาดกับ "นิทานโทสะ" ฉบับนี้นะคะ

รับประกันว่าได้ครบทั้งความสนุกและข้อคิด

ในตอน "ป่าเป็นคนดี!" โดย "คุณชลนิล" ค่ะ

และขอแนะนำคอลัมน์ใหม่ "เล่าสู่กันฟัง"

เป็นคอลัมน์สำหรับแบ่งปันเรื่องราวน่ารักแฉงสาระและข้อคิดดีๆ

จากเพื่อนกัลยาณมิตรใกล้ตัว ^_^

ฉบับนี้ ขอเริ่มจากเรื่องของ "คุณ mayrin"

ในตอน "โกรธ (อีกแล้ว)" ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

จบไปแล้วนะคะ กับโครงการ "สองวัน...ฉันทำได้"

ระหว่างนี้ ของที่ระลึกกำลังเดินทางไปหาผู้เข้าร่วมโครงการทุกท่านอยู่ค่ะ

ถ้าไปถึงแล้ว อย่าลืมส่งเสียง มาให้ทีมงานชื่นใจกันบ้างนะคะ ^_^

เชิญร่วมกิจกรรมประจำดี ๆ ที่บ้านอารีย์ ดังนี้ค่ะ

- ทุกวันอังคารแรกของเดือน เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๕.๐๐ น.

เชิญร่วมสนทนาธรรม ถาม - ตอบ บอกเล่า

บุญ กรรม ธรรมแท้ จากพุทธโอษฐ์

โดย พระอาจารย์ฉีกฤทธิ์ โสคติฬโ

- ทุกวันพุธ เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๗.๐๐ น.

แนะนำการเจริญสติ แนวหลวงพ่อเทียน

โดย วิปัสสนาจารย์

พระอาจารย์โกศล ปริปัญโญ (วัดปลายนา)

พระอาจารย์โสภณ จนฺทมฺโม (มูลนิธิหลวงพ่อเทียน)

สลับกันมาแนะนำการปฏิบัติธรรม

- ทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น.

สวดมนต์แปล และสนทนาธรรม

โดย หลวงพ่อวิวัฒน์ ฐมมวฑฺโฒ

วัดโสมนัสราชวรวิหาร

- ทุกวันเสาร์ เวลา ๑๓.๑๕ - ๑๕.๔๕ น.

เสวนาธรรม การดูจิตด้วยความรู้สึกตัว

นำโดย อาจารย์สุรวัฒน์ เสรีวิวัฒนา

และ หมอณัฐ ศรีวัชรวัฒน์

พึงอยู่ด้วยความไม่ประมาท

หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล
วัดบูรพาาราม อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

วิปัสสนานี้มีผลอันยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าทาน ศีล พรหมวิหารภาวนา
ย่อมทำให้ผู้เจริญนั้นมีสติไม่หลงเมื่อทำกาลกิริยา
มีสุคติภพคือมนุษย์และโลกสวรรค์เป็นไปในเบื้องหน้าหากยังไม่บรรลุผลทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน
ถ้าอุปนิสัยมรรคผลมี ก็ย่อมทำให้ผู้นั้นบรรลุมรรคผล
ทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพานได้ในชาตินี้แน่นอนเทียว

อนึ่ง ยากนักที่จะได้เกิดเป็นมนุษย์
เพราะต้องตั้งอยู่ในธรรมของมนุษย์ คือ ศีล ๕ และกุศลธรรมบท ๑๐
จึงจะได้เกิดมาเป็นมนุษย์
ชีวิตที่เป็นมานี้ก็ได้ด้วยยากยิ่งนัก
เพราะอันตรายชีวิตทั้งภายในภายนอกมีมากมาย
การที่ได้ฟังธรรมของสัตบุรุษ
คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ก็ได้ด้วยยากยิ่งนัก
เพราะกาลที่เปล่าว่างอยู่
ไม่มีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลกยืดยาวนานนัก
บางคาบบางสมัย จึงจะมีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลกสักครั้งสักคราวหนึ่ง
เหตุนี้ เราทั้งหลายพึงอยู่ด้วยความไม่ประมาทเถิด
อย่าให้เสียที่ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาเลย

แก้ดวงอย่างไรให้เลิกคร่ำครวญ

โดย Aims Astro

ถาม – รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนขี้บ่น มีปัญหาอะไรก็ต้องหาที่ระบาย บางทีพูดไปก็ร้องไห้ไป แต่ถ้าไม่ได้พูดก็ทรมานมาก จนตอนนี้เริ่มเกรงใจคนรอบตัว กลัวเขาจะรำคาญ อยากทราบว่า มีวิธีแก้ไขไหมคะ

ก่อนอื่นต้องบอกก่อนว่า อันนิสัย “ขี้บ่น” “คร่ำครวญ” “ขอความเห็นใจ” “ระบายออกมาบ้างเพื่อให้หายกลุ้ม” เป็นนิสัยปกติของมนุษย์ทั่วไปอยู่แล้วค่ะ ส่วนใครจะบ่นมากบ่นน้อยก็แล้วแต่นิสัยเฉพาะของแต่ละคนค่ะ

ลูกค้าหลายท่านก็เป็นแบบนี้ ซึ่งดิฉันก็จะบอกเพื่อความสุขความเจริญของเขาหรือเธอว่าคุณติดคร่ำครวญนะคะ โดยเฉพาะท่านที่เพ่งออกหักหรือมีปัญหาชีวิตอื่นๆ อยู่ ก็จะเป็นห่วงว่าการระบายความในใจกับคนรอบตัวถึงจะมีประโยชน์ที่ไม่ต้องอัดอั้น แต่ในทางกลับกันการพูดความทุกข์ ความไม่สบายใจออกมา จิตใจขณะที่พูดจะลงไปอยู่กับเรื่องนั้นๆ อีกรอบ ยิ่งเล่าก็ยิ่งจมไปอีกหลายครั้งหลายหน ถ้าท่านไหนเคยประสบสถานการณ์นี้ ลองสังเกตก็ได้ค่ะว่าเวลาที่พูดออกไปแล้วมีคนเห็นใจและเข้าข้างเรา จะทำให้รู้สึกดีขึ้น แต่อีกสักพักก็จะกลับมาทุกข์อีก แล้วก็อยากพูดอีก ถ้าไม่มีใครให้ระบาย จะทรมานมาก

ที่มาของการคร่ำครวญเกิดจากการอยากได้รับความเห็นใจ และอยากให้เห็นว่าเราเป็นฝ่ายถูกกระทำ คนนั้นก็ทำแบบนี้ คนนี้ก็ทำแบบนั้น ทำไมเรื่องนี้มันต้องเกิดกับฉันด้วย ทำไมต้องมารับเรื่องแย่ๆ แบบนี้ ฯลฯ นี่แหละค่ะ แรงขับที่ทำให้คร่ำครวญออกมา

ในส่วนนี้ถ้าเรามองเป็นเรื่องของตัวเองบุคคลว่ามีใครคนใดคนหนึ่งทำให้เราทุกข์ ก็จะเป็นความรู้สึกที่รุนแรงมากกว่าการมองอย่างเข้าใจว่า แท้จริงแล้วที่เราได้ประสบเกิดจากผลของกรรมที่ทำไว้ คนหรือเหตุการณ์ที่มาทำให้เป็นทุกข์ก็คืออุปกรณ์ที่กฎแห่งกรรมใช้ในการแสดงผลให้เราได้เห็น แม้อาจจะเหมือนว่าการใช้ชีวิตของเราเป็นไปตามปกติ ทำหน้าที่ประกอบการทำงานตามกิจวัตรประจำวัน แต่ที่แท้แล้วสรรพสัตว์ล้วนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมตลอดเวลา ซึ่งเมื่อบาปส่งผลให้พบเรื่องไม่ชอบใจ เรามีทางเลือก ๒ ทาง คือการจมกับอกุศล ผูกใจโกรธหรือเศร้า หรือจะยอมรับตามจริงและให้อภัย ซึ่งถ้าเลือกทางที่สว่างคือการอภัย สิ่งที่จะได้แน่ๆ ตั้งแต่วินาทีแรกก็คือความสบายใจ แต่ถ้าเลือกแบกทุกข์เราก็จะต้องอยู่กับความไม่สบายใจตรงนี้ไปจนกว่ากรรมจะหมดแรงส่ง และยัง

เป็นการสร้างกรรมใหม่ด้วยใจที่เป็นอกุศลของเราเองด้วยค่ะ

กลับมาพูดถึงลักษณะนิสัยที่ชอบคร่ำครวญในทางโหราศาสตร์กันบ้าง เรื่องนี้ปรากฏอยู่ในดวงค่ะ ซึ่งแปลว่าเป็นสิ่งที่สั่งสมมา ทำให้โครงสร้างทางอารมณ์เป็นแบบนี้ แต่นิสัยคนเราเปลี่ยนกันได้ เพียงแต่ว่าต้องตั้งใจจริงที่จะเปลี่ยนนะคะ ^_^

ถ้าอยากจะแก้นิสัยตัวเอง ก็พยายามเลิกคร่ำครวญ แต่ให้ความอยากพูดที่เกิดขึ้น เมื่อเห็นความอยาก มันก็จะดับไป ไม่ได้ไปกดมันไว้ แค่ดูมันเฉยๆ ก็พอแล้วค่ะ แต่ในช่วงเริ่มแรกอาจจะยังดูจิตตัวเองได้ยาก ก็คงต้องอาศัยความอดทน อดกลั้น ไม่พูดออกมาตามที่กิเลสมันสั่ง ถ้าใจแข็งได้เรื่อยๆ จะค่อยๆ ดีขึ้นค่ะ ซึ่งถ้ามองลึกลงไปจะเห็นว่า “ความอยากพูด” เกิดเพราะเรามีอัตตา “ฉันถูก” “ฉันดี” ซึ่งส่วนนี้บังคับไม่ได้ จิตจะปรุงแต่งก็เป็นธรรมชาติของจิต เนื่องจากจิตมีหน้าที่ปรุงแต่ง เป็นธรรมชาติของเขา อยู่ดีๆ มันก็อยากจะคร่ำครวญขึ้นมา อยากบ่น อยากระบายขึ้นมา แค่ “รู้” ไปเฉยๆ ก็พอ เมื่อเห็นความอยากพูดของตัวเองบ่อยเข้า อาการนี้จะค่อยๆ ลดลง จิตใจหนักแน่น เข้มแข็งขึ้น

บางท่านอาจจะแย้งในใจว่าถ้าได้ระบายออกมาสักหน่อยจะหายกลุ้ม ซึ่งบางครั้งที่เราไม่ไหวแล้วจริงๆ เอาออกมาบ้างก็ได้ แต่การที่เราพูดออกมาเพื่อความสบายใจ ก็เป็นการทำตามกิเลส แต่ถ้าเห็นความอยากคร่ำครวญ อยากบ่น ตามที่เขียนไปข้างต้นให้ได้ จิตใจจะเข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ เพราะคนที่ต้องพูดเพื่อให้สบายใจขึ้นนั้น ก็คือว่ายังต้องการคนอื่นเป็นที่พึ่งอยู่ ไม่ใช่ที่พึ่งของตัวเองอย่างแท้จริง ยิ่งไปกว่านั้นปัญหาที่มีก็ไม่ได้ลดลงไป เป็นเพียงความสบายใจที่ได้พูดออกมา ยิ่งถ้าคร่ำครวญจนเป็นนิสัยจะทำให้เป็นคนจิตใจอ่อนแอซึ่งไม่ส่งผลดีแก่ตนเอง เลยค่ะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

คิดไม่ดีกับคนอื่น บาปไหม

ตั้งตาคูณักศึกษา

ถาม: ถ้าเราคิดไม่ดีกับฝ่ายตรงข้ามอย่างนั้นละคะ
อาจจะโกรธหรืออาจจะทำร้ายเขา แต่ว่าก็รู้ว่าคิดไม่ดี
พยายามจะไม่คิดแต่บางที่มันห้ามไม่ได้
แต่ทำไมได้กระทำการที่เป็นความผิด
อย่างนี้ถือว่าเราทำบาปแล้วหรือยังคะ

ใจในขณะที่เกิดความโกรธเป็นอกุศลเสมอ
แต่ตัวที่ตัดสินใจว่าชั่วมันขึ้นอยู่กับว่าเราใช้ความเห็นแก่ตัวไปแค่ไหน
ถ้ามีความเห็นแก่ตัวมากๆ เราก็จะไปทำร้ายคนอื่น
เพื่อสนองความพอใจของตัวเอง
เพื่อให้ตัวเองเกิดความสะใจ
เพื่อให้ตัวเองเกิดความรู้สึกพอใจ

มันวัดกันตรงนั้นละ
อกุศลเกิดขึ้นเสมอ เมื่อโลภะ ราคะ โทสะ โมหะเกิดขึ้น
จิตเป็นอกุศลเสมอ
มีความมืด มีภาวะมืด มีภาวะไม่สว่าง
แต่ที่จะตัดสินว่าใครดีใครชั่วต้องดูพฤติกรรม
ว่าพฤติกรรมของเราทางปากและก็ทางกายนี้ ที่มีไม่ต่างๆนี้
มันเป็นไปเพื่อสนองความเห็นแก่ตัวหรือเป็นไปเพื่อความเสียสละ
ต่อให้คุณโกรธ โกรธจัด แต่คุณมีปากมีมือไม้มันนุ่มนวล ที่มันอ่อนโยน
ไม่ทำร้ายใคร นั่นคือคุณเป็นคนดี

มันเป็นเครื่องพิสูจน์เลยด้วยซ้ำ
ความโกรธเกิดขึ้นได้ แต่คุณไม่ทำร้ายใคร
ไม่ทำร้ายแม้แต่ตัวเองนะ
คือความโกรธเกิดขึ้นเราดูความโกรธ ไม่ใช่ไปเก็บ
ไม่ใช่ไปกักความโกรธไว้จนกลายเป็นถึงขั้นอาฆาต
หรือว่าคิดพยาบาทจะเอาคืน ดูที่ตรงนี้นะครับ

อย่าไปดูเฉพาะตรงที่ว่าเราโกรธหรือไม่โกรธ
เราบังคับมันได้หรือไม่ได้

ไม่มีใครที่จะบังคับความโกรธได้ จำข้อนี้ไว้
ไม่มีใครเลยที่เกิดมา ตั้งแต่เกิดจนตาย มีแต่จิตที่เป็นกุศล
ทุกคนเลี้ยงไม่พินะจะต้องมีจิตที่มีดบ้างสว่างบ้าง
แต่ที่ตัดสินว่าคุณจะขึ้นสูงหรือลงต่ำมันคือพฤติกรรมของคุณเองนะครับ

นิทานโทสะ ตอน ป้าเป็นคนดี!

โดย ชลนิล

รูปภาพประกอบโดย เชเมแบ้

ป้าดัยเป็นคนดี...เป็นข้าราชการที่ดี ตรงไปตรงมา...แต่...**ขี้โมโหซะมด!**

วีรกรรมที่ป้าเล่าให้ฟังเป็นประจำคือ ทะเลาะกับเจ้านาย...

ไม่รู้เจ้านายป้าทำเวอร์ทำกรรมอะไรไว้ ถึงต้องมาเจอลูกน้องสาว (เหลือน้อย) ที่ทำงานตรงไปตรงมา เป็นคนดี (จริงๆ) แถมยังยอมหักไม่ยอมงอซะขนาดนี้

ที่กองของป้า กำลังทำหนังสือขออนุมัติเบิกเงิน เกี่ยวกับเรื่องอะไรสักอย่าง ผมก็จำไม่ได้แล้ว ข้าราชการหลายคนต้องเซ็นชื่อรับว่าไปราชการ เพื่อเบิกเงินตรงนี้ออกมา

คนอื่นในกองเขาไม่มีปัญหาเรื่องเซ็นชื่อตรงนี้ เพราะเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดา ในการเบิกเงินเพื่อใช้ใน
หน่วยงาน

เรื่องง่ายของคนอื่น...มันไม่ง่ายสำหรับป้าเลย

“เซ็นอะไรนะหัวหน้า” ป้าดูเอกสารแล้วมองเจ้านายตาเขียว
ที่จริงเธอก็รู้อยู่หรือกว่าเขาให้เซ็นอะไร และเพื่ออะไร...แต่ก็...นี่แหละป้าดัย

“เซ็นเบิกเบี้ยเลี้ยงไปราชการ” เจ้านายตอบ

“ไปเมื่อไหร่ หนูไม่ได้ไปนี่” ป้าใช้สรรพนามแบบนี้เพราะเจ้านายแก่กว่า (และป้ายังไม่แก่เท่าไหน)

“เออ เซ็น ๆ ไปเถอะ จะได้เบิกเงินออกมา”

“ไม่ไป...ไม่เซ็น!” ป้าประกาศกร้าว

เรื่องอะไรจะเซ็น...ถ้าเซ็นก็เท่ากับผิดศีลข้อสี่...มูสา...ป้าเป็นคนดี ป้าไม่ยอมผิดศีลเด็ดขาด

เจ้านายพยายามอธิบายถึงเหตุผลที่จะเบิกเงินนี้มาใช้ในหน่วยงาน ซึ่งมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้ายอะไรเลย
แล้วก็ไม่มีใครได้เอาไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวด้วย (ป้าจำไม่ได้แล้วว่าเขาเบิกเงินมาทำอะไร...ผมก็ลืม
ถาม)

ยิ่งเจ้านายเกลี้ยกล่อม อธิบาย ป้าก็ยิ่งดื้อ ไม่เซ็น...แถมโทสะก็พุ่งขึ้นเรื่อย ๆ ตอบโต้ด้วยคำพูดรุนแรง...
ประมาณว่าจะมาบังคับให้ฉันผิดศีลได้ยังไง...ฉันไม่ยอม...ไม่ยอมโว้ย!

เสียงป้าดังลั่นจนคนในที่ทำงานหัวหด...เหอะ...ถึงจะเป็นลูกน้อง แต่ป้าก็ไม่ใช่นิด ๆ แล้ว เรื่องอะไรจะ
มาบังคับให้ผิดศีลกันแบบนี้

ผมจำไม่ได้ว่าสรุปแล้วเรื่องจะลงเอยอย่างไร...เจ้านายป้าอาจต้องไปเปลี่ยนชื่อให้คนอื่นเซ็นแทนก็ได้...
เสียเวลาพิมพ์หนังสือใหม่ เพราะไม่สามารถบังคับ “คนดี” อย่างป้าของเราได้

ป้าเป็นคนดี...มีศีล...ผมไม่เถียง

แต่ป้าไม่มีสติ โทสะเลยครอบงำ จนทำให้ป้าวันแตกเสียขนาดนั้น

คนดี ไม่ใช่ว่าใครใคร่ใคร่ไม่เป็น...คนมีศีล ไม่ใช่ว่าจะโมโหไม่ได้

แต่คนที่มีสติ จะรู้เท่าทันความโกรธ...

**คนที่มีปัญญา จะรู้ว่าควรแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าอย่างไร โดยบัวไม่ช้ำ น้ำไม่ขุ่น
และคนที่มีสติ – ปัญญา ย่อมไม่ถูกโทสะครอบงำง่าย ๆ**

ป่าเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง อย่างคนมองเห็นข้อผิดพลาด ข้อบกพร่องของตน...

**แต่ละเรื่องราว แต่ละประสบการณ์ในชีวิตประจำวันจะเป็นครูชั้นดี ที่คอยสอน และให้บทเรียนแก่
เรา**

ทุกวันนี้ป่ายังขี้โมโห และอาจวินแตกได้อยู่...แต่ป่าก็เป็นคนดี (ตอนไม่ถูกยั่วให้โกรธ) ที่พยายามเรียนรู้
จิตใจของตน และเป็นสหายบนทางสายกุศลที่ดีเยี่ยมคนหนึ่งทีเดียว

จะวางใจอย่างไรเมื่อแฟนแสนเจ้าชู้

โดย aston27

มีคุณผู้หญิงหลายท่านเจอปัญหาเรื่องแฟนเจ้าชู้มาก แต่ใจยังรักและผูกพัน ขนาดมีเรื่องมีราวจนต้องเลิกรากันไป ครั้นได้กลับมาใกล้ชิดกันใหม่ ใจก็อ่อน

แต่ใจหนึ่งก็กลัวประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย อีกใจก็คิดว่าชะรอยจะมีนี้กรรมกันมา อย่างกระนั้นเลย กลับไปคบต่อเพื่อใช้กรรมให้หมดๆไปดีกว่า

คนจำนวนมากมักจะคิดว่า กฎแห่งกรรมเป็นเรื่องแบบตัวต่อตัว ท่านองว่า ถ้า A หลอก B ชาตินี้ B จะต้องมาหลอก A คิน

แต่ในความจริงที่ผมได้ฟังมา มันไม่ใช่แบบนั้นเสมอไปนะครับ คือถ้า A หลอก B ผลแห่งกรรมจะทำให้ A ต้องเสียใจเท่ากับที่ B เคยเสียใจ แต่อาจจะไม่ใช่ในรูปของการโดนหลอกสถานะเดียว

และไม่จำเป็นต้องเป็นการเอาคืนโดย B อาจจะเป็น C หรือใครก็ได้ ที่บังเอิญมีตารางการจองเวรมาสมพงศ์กันในตอนนั้น

ฉะนั้น เรื่องที่จะคิดว่าจะกลับไปคบเพื่อใช้กรรมคืนให้คนนี้ เลิกคิดไปได้เลย อีกอย่างหนึ่ง... กรรมมีสองส่วน ส่วนที่เป็นปัจจุบันกับส่วนที่เป็นกรรมในอดีต

ผลของกรรมจากอดีตมันแล้วไปแล้ว เราจำได้บ้างไม่ได้บ้างช่างมันเถอะ แต่สำคัญกว่า คือกรรมในปัจจุบัน เราเลือกจะทำอย่างไร

การเลือกทำในสิ่งที่ดีที่ประเสริฐ คือกรรมปัจจุบันนะครับ เช่นการทำบุญ ถือศีล ภาวนา เจริญสติไว้ นี่ก็กรรมปัจจุบัน

การจะเลือกที่จะวางใจอย่างไรในเรื่องของเขา ก็กรรมปัจจุบัน จะกลับไปคบกับเขาไหม นี่ก็กรรมปัจจุบัน

เขาแอบไปมีคนอื่น เราจะทำอะไร นี่ก็กรรมปัจจุบัน
ไม่ใช่เรื่องกรรมเก่าอะไรหรอก อย่างมองเรื่องกรรมเป็น one way ขนาดนั้น

แต่อย่าลืมว่า หลักของการเลือกคู่ที่พระพุทธเจ้าให้ไว้ คือ
ศรัทธา ศีล จาคะ ปัญญา ควรจะเสมอกัน

คนรักเดียวใจเดียว อยู่กับคนหลายใจลำบากนะ
เพราะศีลข้อ ๓ มันไม่เสมอกัน

ไม่ได้บอกว่า ทุกท่านควรจะทำอย่างไรนะครับ
ชีวิตเป็นของท่านเอง ใช้สติดีๆ อย่ารักพี่เสียดายน้อง

ถ้าคิดว่ารักเขาจริง อยากเป็นอียิปต์ในละครนางทาส
โดนสามโบย โดนกดขี่ มีเมียหลายคน ก็ยังทนได้ ก็เอาเถอะครับ
ก็หลับหูหลับตาไว้ อย่าคิดมากอย่าระแวง

เพราะไม่ต้องระแวงหรอก เราอยู่แกล้งแล้วว่าเขาเป็นแบบนั้น
อีกรอบนี้ ใครก็ว่าอะไรเราไม่ได้

มีคำพูดอันหนึ่ง ผมชอบมาก ครูบาอาจารย์ผมท่านเคยพูดว่า
คนจะแต่งงานกัน มักจะทำผิดกันคนละเรื่อง

ผู้หญิงมักจะคิดว่าแต่งงานไปแล้ว ผู้ชายจะเปลี่ยน หรือเธอจะเปลี่ยนเขาได้
ผู้ชายมักจะคิดว่าแต่งงานไปแล้วผู้หญิงจะไม่เปลี่ยน

ครั้งพอแต่งงานไปแล้ว ผู้ชายจึงค้นพบว่า ผู้หญิงเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว
ทั้งนิสัย สรีระ รูปลักษณ์ เพื่อนผมมันเคยใช้คำว่า ต่อมาน่าเบื่อแตก

ส่วนผู้หญิงก็จะพบว่า ผู้ชายไม่เคยเปลี่ยนเลย
เฮงซวยยังงี้ ก็ยังเฮงซวยอย่างนั้น เจ้าชู้ยังงี้ ก็ยังเจ้าชู้อย่างนั้น
ซี้เหล่ายังงี้ ก็ยังซี้เหล่า อย่างนั้น ฯลฯ

เพราะฉะนั้น ถ้าจะคบจะแต่งงานอย่างไรก็แล้วแต่ ทำใจไว้เป็นพื้นฐานนะครับ
ว่าเขาจะไม่เปลี่ยนแปลง จะได้ไม่คาดหวัง และไม่เสียใจ

ส่วนตัวเราเอง แทนที่จะไปคาดหวังความสุขจากคนอื่น
แทนที่จะไปนั่งเล่นโปลิสไล้จับขโมย แมวไล่จับหนู

เอาเวลามาเรียนรู้ ภายใจของตัวเองดีกว่าไหมครับ
ผมมีลิงค์ชวนพวกเราไปฟังเทศน์ฟังธรรมที่ดี มีประโยชน์

<http://www.wimutti.net/pramote/>

ปฏิบัติง่าย ได้ผลจริงกับชีวิต ลองคิดแล้วตัดสินใจเองนะครับ

จะเป็นคนวิ่งไล่หาความสุข ที่เป็นแค่ภาพลวงตาไปวันๆ
เหมือนคนวิ่งไล่จับเงาตัวเอง เหมือนเห็น แต่ไม่เคยจับได้จริง

หรือจะเดินไปสู่ความสุขเพราะพ้นทุกข์ได้ถาวร เลือกเอาเถอะ

นี่ก็กรรมปัจจุบันละครับ

โกรธ (อีกแล้ว) 😞

โดย mayrin

- รอเพื่อนนาน สงสัยจะมัวแหวะเที่ยว (โกรธแล้วนะ)
- รถคันหลังบีบแตรไล่ จะรีบไปไหนเดี๋ยว...
- ข้างบ้านเสียงดัง หนวกหูจริงๆ
- โทรติดอยู่ด้ายย... บอกแล้วว่าไม่ใช่
- ซื้อมือถือยี่ห้อก็โดนแทงคิว แม่ค้าก็ลืมทอนดั่ง ฯลฯ

สารพัดเรื่องน่าปวดหัวเสียจริง

อาการร้อนผ่าว แผลขานขยายทั่วใบหน้า
เกิดเป็นสีแดงก่ำเหมือนลูกตำลึงสุก โดยไม่ต้องพึ่งพาที่ทาแก้ม
ปรากฏขึ้นพร้อมกับความรู้สึกเครียดซึ่ง ติงไปทั่วร่างกาย
และเสมือนบังเกิดภูเขาไฟลูกใหญ่ปะทุขึ้นที่กลางอก
ความสิ้นสะเทือนอย่างรุนแรง ระเบิดเอาลาวาร้อนๆ ที่อัดแน่น
พุ่งทะลักออกมาทางริมฝีปากเป็นวาจาอันเผ็ดร้อน

อากาศรอบตัวที่แสนสดใส กลับกลายเป็นแน่นทึบ
ภาพของสาวน้อยยิ้มสวย ก็พลันบิดเบี้ยว
เป็นสาวแก่หน้าบูดไปตามจิตของเจ้าของ

อะไรๆ ก็ดูขวางหู ขวางตา ไปซะหมด
แม้แต่เพื่อนสนิทที่เคยเสนอหาอยู่ทุกวัน
อย่างเจ้าต่างชนพุดัวกลมปึกน่ารัก ก็ยังกลายเป็นน่าเตะ

โกรธอีกแล้ว ครั้งที่หนึ่งร้อยล้านแล้วนะ สติเคาะระฆังบอก
จะอย่างไรดีกับความโกรธที่หมั่นมาเยี่ยมถึงประตูบ้าน

แถมพกพาเอาหน้าเหียวเย็น และอาการตัวร้อนป่านจับไข้มาให้ตกใจเล่น

พี่ดังตฤณเคยเมตตาสอนไว้ดังนี้ค่ะ

เมื่อโกรธ อย่าไปทำอะไรกับมัน ให้รับรู้ตามจริงว่า กระแสโกรธเป็นอย่างไร
ร้อนใจ ผลักไส ขี้ใจเถิด รู้ตามจริงในลักษณะของมันอย่างนั้น

เมื่อรู้ที่ปรากฏเป็นรูปธรรมเช่นความร้อนกาย
และที่เป็นนามธรรม เช่นความเค้นทางใจ
ก็กำหนดว่า กายร้อนเองไม่ได้ ต้องเกิดจากเหตุอันเป็นนามธรรมคือจิต
พอขณะนั้นเราเห็น "จิต" ที่กำลังขัดเคือง
ก็จะทราบว่านามธรรมคือ ความขัดเคืองหน้าตาเป็นอย่างไร
ความขัดเคืองก็ดับลงให้เห็น และเปลี่ยนเป็นความเบา

พอเบาแล้วเราก็พิจารณาได้ว่านามเบา ก็ทำให้กายเย็นลง
ตรงนั้นจะรู้สึกถึงกระแสความสุขขึ้นมาติดหนึ่ง
เมื่อเกิดความสุขในตัวเองแล้วนึกถึงคนที่ไม่ชอบใจ
นึกปรารถนาให้เขาสงบและเป็นสุขตาม
ก็จะเกิดความเห็นเองว่าแผ่เมตตานั่น สุขทั้งเรา สุขทั้งเขา
และมาติดใจความเมตตาแทน

ลอง "เปลี่ยนกระแส" ร้อนให้กลายเป็นความเย็น เบา แทนนะคะ
ความสุขอันเกิดจากความเมตตาปรารถนาดีต่อผู้อื่นนั้น
เอิบอímชื่นใจไม่รู้หมดจริงๆ ค่ะ 🌸😊

ขอให้ทุกวันในชีวิตของพวกเราห่างไกลจากเจ้า "ความโกรธ" นะคะ
กราบขอบพระคุณพี่ดังตฤณค่ะ 🙏

มานมนตรา ฉบับที่ ๖

วรรณกรรมหัวใจ

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

กลิ่นหอมรวรินกระจายมาจากกระเป๋าค้นหาเองรู้สึก สมองและจิตใจซาบซ่าน ร่างที่พยายามแทรกเข้ามาในรถหยุดชะงักคล้ายปะทะอำนาจที่สูงกว่า สีหน้ามันแสดงความขัดเคือง ก่อนจะลายหายกลายเป็นอากาศธาตุ

มรรคาบยายลมหายใจแผ่วๆ เขายอมรับว่ากลัวอยู่บ้าง แต่เมื่อได้สติ ความกลัวย่อมลดน้อยลง คนกลัวผียังสวดมนต์ต่ออีกนาน ถ้าเขาไม่หันขึ้นก่อน

“คุณสวดสลับบทกันแบบนี้ ผีที่ไหนมันจะกลัวหือม คุณประสิทธิ์”

ประสิทธิ์ค่อยๆ ลืมตา เห็นใบหน้าเจ้านายสดใส ถึงไม่มีรอยยิ้มแต่แววตาแฝงอารมณ์ขัน เขาจึงรวบรวมความกล้าเหลือบมองนอกหน้าต่าง

...ว่างเปล่า...นอกจากเงาต่างๆ ของต้นไม้ข้างทางก็ไม่มีสิ่งผิดปกติ

“เฮ้อ...” นักสวดมนต์ถอนใจเฮือกใหญ่ “โธ้ย พ่อแก้ว แม่แก้ว ตั้งแต่ผมเกิดมา ก็เพ็งเจอผีจริงๆ คราวนี้แหละ น่ากลัวจริงๆ”

“ดี...จะได้เอาไปเล่าให้ลูกหลานฟัง” มรรคาสัพยอกเพื่อให้ผู้ร่วมทางผ่อนคลายลง

“คุณมดไม่กลัวเลยหรือครับ” ประสิทธิ์ค่อยๆ ถูถาม

“กลัวสิ” มรรคาตอบ “แต่เห็นคุณกลัวมากขนาดนั้น ผมเลยเลิกกลัว”

บรรยากาศสดใส มรรคาเหยียบคันเร่งลงไปอีก เขาอยากถึงบ้านให้เร็วขึ้น ประสบการณ์ที่เกิดทำให้นึกถึงเรื่องแปลกๆ หลายอย่าง รวมถึงผีที่ป่าแฉล้มและเจ้าชั้ยเจอบ้าน มันจะเกี่ยวข้องกันหรือไม่... เขายังสงสัย

ขณะครุ่นคิด กลิ่นดอกไม้ประหลาดหอมแรงขึ้น หอมจนเกือบจุนจัด มรรคาล้วงมือลงในกระเป๋อีกครั้ง แต่ต้องชะงัก สิ่งบางอย่างกระทบใจ...เหมือนการเตือนภัย

รถกำลังขึ้นเนิน แสงไฟกราดส่องกระทบบางสิ่ง ชายหนุ่มพยายามสังเกต แต่ไม่เห็นชัดเจน จนรถอยู่บนเนิน กวาดตาลงมา ภาพที่เห็นทำให้เขาตัวชา

“เหวอ...ช่วยด้วย” เสียงร้องของประสิทธิ์ดังลั่นรถ

ถนนเบื้องหน้ามีร่างสูงใหญ่ราวกับยักษ์ปักหลั่นสีดำมะมื่อม ยืนจังก้าขวางทางเป็นจุดๆ มองแต่ไกลคล้ายภูเขานาย่อมถูกทิ้งเต็มถนน

ปีศาจยักษ์ใหญ่มีใบหน้าเดียวกับตัวที่ลอยตามรถ พวกมันกำลังแสยะยิ้ม มือเท้าโบลานกวัดแกว่ง
ราวจะกวาดรถทั้งคันให้ลอยละลือเป็นเศษใบไม้แห้ง

"ทำยังงี้ดี คุณมด ทำยังงี้ดี" ประสิทธิ์ล่อล้าล็ก

มือที่จับพวงมาลัยเบียดข่มและเย็นขึ้น เขาจะอย่างไร...จอตรดุท่าทีของมัน หรือตะลึงไป
ข้างหน้า

"ครืน..." เสียงฟาร้องมาพร้อมพยับฝน ลมแรงพัดฉู่ๆ

"วู้ วู้ วู้..." เสียงร้องของพวกมันดังกำลังฉลองชัย ลมประหลาดหมุนวนแทบจะดูดรถให้ลอยไป
มรรคากัดฟัน ตัดสินใจ ลุยเป็นลุย

ฝนเม็ดใหญ่ๆ ตกกระหน่ำหน้ารถ มรรคาคักพวงมาลัยหลบปีศาจตัวแรก มือของมันเฉี่ยวท้ายรถ
เกิดอาการสะบัด ประสิทธิ์ซุกตัวประนมมือสวดมนต์อย่างไม่คิดชีวิต

"นะโม...ตัสสะ...พ้อแก้ว แม่แก้วช่วยลูกด้วยเถิด"

มรรคาเกิดอาการสีกเหิม...สู้เป็นสู้...เอาใจเอากัน นัยน์ตาเขาฉายประกายกล้า ขับรถลอดหว่าง
ขาปีศาจตัวที่สองมาเฉียดฉิว เสียงร้องวู้ วู้ดังไล่พร้อมเสียงฝีเท้าตึกๆ ถนนสะท้อนรอยยางจะทรงตัว
ปีศาจด้านหลังกำลังไล่กวาดเข้ามาติดๆ ส่วนข้างหน้ายังมีปีศาจตั้งด่านเป็นชั้นๆ ชายหนุ่มเกร็งพวงมาลัย
แน่น กลิ่นหอมไร้ที่มาเหมือนจะช่วยกระตุ้นประสาทเขา

"รักษาเนื้อ รักษาตัวให้ดีนะคะพี่มด...ระวังตัวให้มาก"

คำพูดของปิกแก้วดังขึ้นในความทรงจำ มรรคาเหม็นริมฝีปาก...เขาต้องรอดให้ได้ จับพลัน
ความคิดหนึ่งจุดประกายขึ้นมา...

...ปีศาจ ภูตผี ไม่มีกายหยาบเข่นมนุษย์...สิ่งที่เห็นเป็นเงาลวงตา...

เขาไม่รู้ว่าเอาความคิดนี้มาจากไหน แต่ไม่ว่าจะจริงหรือไม่ เขาก็อยากเสี่ยง...

ร่างดำทะมึนของเหล่าปีศาจ ได้ปรับขบวนเกาะตัวเป็นกลุ่มใหญ่ ยืนเรียงหน้ากระดานดุด่าแวง
มเหิมา สกัดกันทางหนีเขาจนหมด เสียงกรีดร้องดังเสียดประสาท มรรคาสุดลมหายใจ ลึก...ยาว...

"ด้วยอำนาจแห่งคุณพระรัตนตรัย" ชายหนุ่มนึกในใจ "ช่วยคุ้มครองลูกด้วย"

นัยน์ตาเข่าจ้องกำแพงอมมนุษย์ดาเขม็ง มือจับพวงมาลัยมัน เขาเหยียบคันเร่งปานกลาง ไม่เร็ว
ไม่ช้า

รถทั้งคันพุ่งเข้าชนกำแพงปีศาจทันที...

มรรคารู้สึกเหมือนตนเองติดอยู่ในบ่วงสีดำสนิท ความเร็วของรถถูกหน่วงเหนี่ยวให้ช้าลง เบื้อง
หน้ามีแต่ความมืดมิด แสงไฟหน้ารถหายไปเมื่อใดไม่อาจทราบได้ ชายหนุ่มมั่นใจว่าเขากำลังลี้มดา มือ
กำพวงมาลัย ขาแตะคันเร่ง แต่ทำไมตัวเขาถึงเบาหวิวไม่ผิตชนก ไม่มีน้ำหนักใดๆ เกาะเกี้ยว ไม่มีแม่ที่
วางเท้า

ท่ามกลางความมืด กลิ่นดอกไม้ยังติดจมูก จุดสว่างเล็กๆ ก่อตัวช้าๆ และมันค่อยๆ กลายเป็น
ใบหน้าสตรีผู้หนึ่ง

...ใบหน้าซีดเซียว นัยน์ตาดำขลับ ฉายแววสำนักบุญคุณ...ผู้หญิงที่เขาเคยพบในความฝัน

ที่แห่งนั้นยังเป็นถ้าเดิม แต่เวลาเปลี่ยนไป อาการบวมอักเสบที่เท้าหญิงสาวทุเลาจนเกือบปกติ เขาไม่ได้ 'กลับ' ยัง 'ที่จากมา' แต่กลับอยู่ดูแลหญิงสาวในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง

...หากจะช่วย...ต้องช่วยให้ถึงที่สุด...

กองไฟถูกก่อขึ้นในยามค่ำ หญิงสาวกำลังเล่าเรื่องของตนเองให้เขาฟัง

"ข้าเหนื่อยหิวเขามา" หล่อนเริ่มต้น

"ทำไม" เขาถาม

"เขาจะจับข้าน้อยบุซา 'จ้าว' " ยามเอ๋ยชื่อนี้ ไหล่ของหล่อนห่อลง นัยน์ตาแฝงความพริ้ง

"เพราะอะไร"

"เพราะ..." สีหน้าหญิงสาวยังไม่คลายจากความหวาดกลัว "ข้าเหนื่อยลบลู่จ้าว"

สิ้นเสียง ถัดกอยู่ในความเงียบ แสงจากกองไฟจับเสี้ยวใบหน้าหญิงสาวเป็นสีส้มอมเหลือง หล่อนจ้องเขาอย่างขังใจ หากเล่าเรื่องต่อไป เหมือนจะดังให้ชายแปลกหน้าเข้าสู่ห้วงอำนาจของจ้าวไปด้วย

"เล่าต่อสิ" เสียงเขานุ่มท่าทางราวกับรู้ความในใจหล่อน "ไม่ต้องกลัวอะไรหรอก" เขาย้ำ

หล่อนจ้องตาเขา เหมือนใจสัมผัสกระแสนอบอุ่นของสายลมบนยอดเขา ดูๆ ไปแล้วเขาช่างทำตัวสบายๆ แสงไฟส่องจับเพียงบางส่วนของร่างเขา แต่ทว่าหล่อนกลับเห็นเขาชัดเจน เหมือนเขามีแสงสว่างอ่อนๆ แผ่มาจากตัว กลิ่นหอมจางๆ โขยขามา นัยน์ตาเขาแลเร้นลึก แฝงด้วยอำนาจและความอ่อนโยน

ทั้งหมดนี้ทำให้หล่อนกล้าขึ้น...

"ข้าเหนื่อยมาจากอีกฟากหนึ่งของภูเขาโน้น" หล่อนชี้มือไปทางภูเขาที่แลลิบๆ ใต้แสงจันทร์ "ที่นั่นพ่อแม่ข้าเหนื่อย จะให้ข้าเหนื่อยเป็นเมียพ่อหมอ"

"ใครคือพ่อหมอ" เขาถาม

"พ่อหมอเป็นตัวแทนของจ้าว เป็นผู้นำคำสั่งของจ้าวมาบอกต่อหัวหน้าบ้าน เป็นผู้รักษาชาวบ้าน ยามเจ็บป่วย เป็นผู้ทำพิธีกรรมทุกอย่าง"

"เจ้าไม่อยากจะเป็นเมียพ่อหมอหรือ"

"ไม่...ข้าไม่ชอบพ่อหมอ พ่อหมอมิเมียเยอะแยะ ถ้าข้าจะเป็นเมียใคร ข้าขอเป็นเมียคนเดียว" ท้ายคำเป็นเสียงอุบิบบ ตัวคนเล่าก้มหน้าจูด ลอบมองชายผู้มิดุณ เห็นเขายังมีรอยยิ้มขึ้นๆ อยู่เช่นเดิม เจ้าตัวค่อยใจขึ้น

"พ่อข้าไม่ยอม พ่อหมอก็เอาจ้าวมาอ้าง บอกกับพ่อแม่ว่า เป็นคำสั่งจ้าว ข้าเหนื่อยจะขัดขึ้นไม่ได้"

"แล้วเจ้าทำอย่างไร" เขาหยุดยิ้ม ถามด้วยท่าทางจริงจังขึ้น

"ข้าเหนื่อยบอกว่าไม่เชื่อ ต้องไม่ใช่คำสั่งของจ้าวแน่นอน จ้าวไม่เคยสั่งให้ใครเป็นคู่ใคร พ่อหมอก็ตะคอกใส่ข้าเหนื่อยว่า..."

"เอ็งไม่เชื่อจ้าว อับริยจะกินหัวเอ็ง"

ข้าเหนื่อยขาดสติโกรธจัด จึงชี้หน้าพ่อหมอแล้วตะโกนตอบไป"...

"ข้าไม่เชื่อ จ้าวไม่มีสิทธิ์สั่งให้ใครเป็นคู่ใครทั้งนั้น จ้าวไม่มีสิทธิ์บังคับใจใคร แต่ถ้าจ้าวทำอย่างนั้นจริง ข้าก็ไม่นับถือจ้าวอีกแล้ว ไม่ยอมเชื่อฟังจ้าวอีกต่อไป..."

“เอ็งต้องถอนคำพูดเดี๋ยวนี้นะ” พ่อหมอชี้หน้าข้าตะคอกเราๆ

“ไม่...ข้าไม่ถอน จ้าวก็เป็นแค่ดันไทรเก่าๆ ไม่มีอะไรสักอย่าง มีแต่พ่อหมอนั่นแหละจะจ้าวขึ้นมาอ้าง เพื่อประโยชน์ของตัวเอง ต่อไปนี้ข้าไม่เชื่อเจ้าอีกแล้ว” ข้าน้อยตะโกนพรวดเข้าไปเข้ามาเหมือนคนบ้า...จนกระทั่ง...

...เงียบ...

มีเพียงเสียงจิ้งจั่นเรไร ร้องระงมอยู่นอกถ้ำ กับเสียงสายลมพัดผ่านโตรกหิน และมีความสงบ โบกโบยอยู่รอบๆ ตัว

“จนกระทั่ง ทุกคนจับข้าไปขัง...” หญิงสาวเอ่ยปากต่อ “พ่อหมอบอกว่าเจ้าโกรธข้ามาก”

เขาเห็นน้ำใสๆ หล่อรินในดวงตา รอยหวั่นหวาดยังเกาะกุมจิตใจหล่อน

“ที่สุด จ้าวก็นั่งพ่อหมอให้ลงโทษข้าด้วยการ...” หญิงสาวชะงักเสียง

“ด้วยการฆ่า...” เขาต่อให้ หล่อนห่อไหล่พยักหน้าอย่างขลาดกลัว

“แล้วเจ้ารอดมาได้ยังไง” เขาถาม

“แม่แอบปล่อยข้า...” หล่อนตอบ “แล้วข้าก็หนี หลงป่ามาถึงนี้ เจอเสือจนต้องหลบขึ้นต้นไม้ อดข้าวเป็นวันๆ กว่าเสือมันจะไป พอข้าลงจากต้นไม้ก็หน้ามืดพลัดตกลงมา จากนั้นก็ตะเกียกตะกายมาซ่อนในถ้ำ จนเจอท่าน”

หญิงสาวจบเรื่องของตน เขาถามเบาๆ

“เจ้าจะทำอะไรต่อไป”

“ข้าไม่รู้” หล่อนส่ายหน้า นัยน์ตาแว้งคว้างเหมือนเด็กหลงทาง

“กลับหมู่บ้านเจ้าเถอะ” เขาพูด หญิงสาวเบิกตาโพลง ตกใจ ร่างสั่นระริก “ข้าจะไปด้วย” เขาพูด

“แต่เจ้า” หล่อนยังหวั่นเกรงสิ่งที่มองไม่เห็น

“เจ้าเชื่อใจข้าหรือไม่” เขาถาม หญิงสาวแลลึกเข้าไปในดวงตาทรงอำนาจที่ฉายแววอ่อนโยนคู่

นั้น

“ข้าจะไป...” หล่อนเชื่อมั่นเขา

“ดี” เขาพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มๆ ก่อนถามเบาๆ “เจ้าชื่ออะไร”

“กะพ้อ...ข้าชื่อกะพ้อ”

ทันทีที่เสียงนี้กระแทกหู ภาพต่างๆ ค่อยๆ เลือนหายดุจตั้งมายา ผัวรัตติกาลคลี่ลงมากคลุมราวกับม่านละคร

มรรคาารู้สึกคล้ายตนเองกำลังนอนบนปูเมฆอันบางเบา สีสาดั่งหมึกกระจายตัวออกกลายเป็นปูยขาวๆ ลอยเกลื่อนรอบตัว ใจกลางสีขาวอันพร่าพราย เขามองเห็นกลีบดอกไม้สีแดงสดลอยอ้อยอิ่ง กลิ่นหอมที่คุ้นเคยตลบอบอวล ชายหนุ่มกำขาบกลืนนั้นไว้ลึกๆ ความทรงจำแจ่มชัด มันคือกลิ่นที่เขาสัมผัสตั้งแต่ศาลเจ้าพ่อ ในดงไม้ ตามมาถึงในรถ เป็นกลิ่นที่เขาคิดว่ามีต้นตอมาจากกระเป๋าสีของเขาเอง

กลิ่นดอกไม้...ดอกไม้ที่มีกลีบสีแดง...

เมื่อความทรงจำถูกเรียก สติเขาพร้อมบริบูรณ์ คำถามหนึ่งก้องในใจ...

"นี่เราอยู่ที่ไหน" เขาพยายามขยับตัว ลืมตา แต่มันช่างแสนยากเย็น

"ฟื้นแล้ว ฟื้นแล้ว" เสียงคุ้นหูพร้อมกับแสงสว่างบาดตา

ใบหน้าแรกที่เห็นคือปึกแก้ว ต่อมาเป็นพยาบาล และหมอ...

"โรงพยาบาล" เขาพิมพ์เบาๆ ลำคอแห้งผากแทบไม่มีเสียง จำได้ว่ากำลังขับรถเผชิญหน้ากับฝูงอสูรกายแล้วตัดสินใจพุ่งรถชนพวกมัน

"พี่มด เป็นยังไงบ้างคะ" น้ำเสียงห่วงใย เขายิ้มให้อย่างเพ้อๆ พยายามยันตัวขึ้นนั่ง

"อย่าเพิ่งเลยครับคุณมรรคา" หมอกดตัวเขาไว้ ชายหนุ่มเพิ่งรู้ว่าแขนเขาติดสายน้ำเกลือ

มรรคาต้องใช้เวลาครู่ใหญ่ เพื่อให้หมอตตรวจเช็คอีกครั้งจนแน่ใจว่าร่างกายและสมองปกติ จึงปล่อยให้เขาอยู่ในห้องสองคนกับปึกแก้ว

"ดีใจจังเลย ตอนได้ข่าวว่าพี่มดเกิดอุบัติเหตุ แก้วใจเสียแทบแย่"

เขายิ้มและกำลังจะถามว่าโรงพยาบาลนี้อยู่ที่ไหน...แต่ก็มีสิ่งที่มาสะกิดใจเขาก่อน...

"เสื้อตัวที่พี่ใส่มาอยู่ที่ไหนจะมีใครเอาไปหรือยัง" เขาถามเพราะตนเองใส่ชุดคนป่วย

"อยู่ได้เดี๋ยวนี้คะ ไม่มีใครเอาไปหรอกค่ะ" ปึกแก้วตอบงๆ

"ช่วยหยิบให้พี่ที" เขาพูดสั้นๆ สาวน้อยก้มลงหยิบให้

มรรคาได้รับเสื้อมาดู ไม่มีร่องรอยว่าผ่านการซักล้าง เขาขมวดคิ้ว ค่อยๆ พลิกกระเป๋าสีเสื้อและเปิดมันออกมา

พอปึกแก้วเข้าใจเจตนาพี่ชาย หล่อนชะงักไปชั่วครู่ ทำทางเหมือนเด็กถูกจับผิดได้ จึงพยายามชะงัดดูว่าพี่ชายจะพบอะไรในกระเป๋าสีเสื้อหรือไม่

๕

ในแวบแรก มรรคาล้ายจะเห็นกลีบดอกไม้สีแดงสดกลีบเล็กๆ ช่อนอยู่ในกระเป๋าสีเสื้อ แต่พอล้วงมือเข้าไปหยิบ สัมผัสจากปลายนิ้วกลับว่างเปล่า

...ในกระเป๋าสีเสื้อไม่มีอะไร...

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว พลิกกระเป๋าสีเสื้อออกมาดูก็ยังไม่พบสิ่งใด

"หาอะไรคะพี่มด" ปึกแก้วถาม ทำทางเหมือนเด็กชนที่รู้ว่าผู้ใหญ่จับผิดตนไม่ได้

"ไม่รู้สิ" มรรคาวางเสื้อ "พี่อาจคิดมากไป ไม่ก็ตาฝาด"

"หิวมั๊ยคะ พี่มดหลบไปตั้งวันกับคืนนี้" เด็กสาวเปลี่ยนเรื่อง

"หือ...วันกับคืนเชียว"

"คะ ที่แรกคุณหมอบอกว่า ถ้าวันนี้พี่มดยังไม่ฟื้น ก็คงต้องส่งเข้าโรงพยาบาลในกรุงเทพฯ แน่"

ชายหนุ่มขยับตัวอย่างเพ้อๆ

“แล้วเรื่องราวเป็นมาอย่างไร ทำไมแกถึงมาอยู่ที่นี่ได้” เขาถามแล้วชะงัก คิดถึงเรื่องสำคัญอีกเรื่องได้

“จริงสิ ประสิทธิ์เป็นอะไรมากมาย”

ปิ๊กแกวยิ้มใส ดาระยับ

“โอ้ย...ปลอดภัยดีค่ะ ไม่มีร่องรอยขีดข่วนสักนิด ก็เขานั่นแหละเป็นคนเล่าเหตุการณ์ระทึกขวัญจนป่าแล่มของเรานอนไม่หลับ”

จากนั้นสาวน้อยก็เล่าเรื่องราวต่างๆ ด้วยท่าทางสนุกสนานตื่นเต้น

หลังเกิดอุบัติเหตุ ประสิทธิ์รู้สึกตัวเป็นคนแรก พบว่ารถชนเข้ากับต้นไม้ข้างทาง เขาไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่มรรคากลับไม่ได้สติ โชคดีที่มีรถตำรวจผ่านมาช่วย จึงพามรรคาส่งโรงพยาบาลได้

ปิ๊กแก้วรับโทรศัพท์จากประสิทธิ์ในเวลาใกล้รุ่ง จึงยกขบวนกันมาโรงพยาบาลทั้งบ้าน ทุกคนพบประสิทธิ์ในสภาพดูแทบไม่ได้ ถึงไม่มีร่องรอยบาดเจ็บ แต่เสื้อผ้ายับยู่ยี่ ใบหน้าอิดโรย อ่อนเพลีย

เขาเล่าว่า หมอเพิ่งนำมรรคาเข้าเช็กสมอง สภาพร่างกายของชายหนุ่มปกติดี ไม่มีบาดแผล ทั่วๆ ที่รถยนต์เข้ามาเกือบถึงเครื่องยนต์

ป่าแล่มเร่งเร้าให้ประสิทธิ์บอกเล่าเรื่องราวทั้งหมด พอได้ฟังไป แก่ก็ขมลุกเป็นระยะ แถมด้วยเสียงวูยว้ายไม่ขาดสายจนจบเรื่อง

ผลเช็กสมองของมรรคาปกติดี ปิ๊กแก้วจึงให้ชัยพาป่าแล่มและประสิทธิ์กลับบ้านกรุงเทพฯ โดยตกลงกันว่าหล่อนจะเฝ้ามรรคาก่อน วันต่อมาค่อยให้ป่าแล่มมาเปลี่ยนเวร

ปิ๊กแก้วเฝ้าดูอาการของชายหนุ่มเพียงแค่วันกับคืนหนึ่ง เขาก็ฟื้นขึ้นมาแล้ว

“สรุปว่าเรื่องที่พี่มดเจอพี่เจ้าพ่อนี่จริงมั๊ยคะ” ปิ๊กแก้วย้ำถามเพื่อความแน่ใจ มรรคานิ่ง...นี่คือการตอบรับของเขา

“น่ากลัวจังเลย” หล่อนห่อไหล่ “แต่โชคดีนะค่ะที่พี่มดรอดมาได้อย่างปลอดภัย ดูๆ ไปตอนนี้อยู่กับคนเพิ่งตื่นนอนเท่านั้นเอง” เด็กสาวตั้งข้อสังเกต

“พี่ไม่ได้เป็นอะไรนี่” ชายหนุ่มพูดแล้วค่อยๆ ยันตัวขึ้นมา ปิ๊กแก้วหยิบหมอนมาหนุนหลังให้ “เอาน้ำเกลือนี้ออกพี่ก็กลับบ้านได้แล้ว”

“อย่าเพิ่งรีบเลยคะ อย่างน้อยก็กินอะไรก่อน เดี๋ยวแก้วจะหยิบมาให้”

ลับร่างเด็กสาว มรรคาองเข็มน้ำเกลือที่ข้อมืออย่างระอา แล้วเอนหลังพิงหมอนมอมรอบๆ ห้องที่มีเตียงเดียว ปกติคงเปิดเครื่องปรับอากาศ แต่ยังเข้าอยู่ ปิ๊กแก้วจึงเปิดหน้าต่างรับอากาศบริสุทธิ์จากภายนอกแทน

สายลมนอกหน้าต่างพัดเข้ามาพร้อมกับกลิ่นแมกไม้และต้นหญ้า ชายหนุ่มคิดถึงกลิ่นดอกไม้ที่ติดจมูก...เวลานี้มันหายไปอย่างไร้ร่องรอย...มันเป็นกลิ่นที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนมีอีกคนอยู่ในร่าง และบางครั้งคล้ายจะเรียกร้องความทรงจำบางอย่างคืนมา

...ความทรงจำ...

ใช่...ความทรงจำของเขากับผู้หญิงคนหนึ่ง สวย...เศร้า...แววตาละห้อยหา

“กะพ่อ...ข้าชื่อกะพ่อ”

หล่อนมองเขาดังว่าจะตัดพ้ออยู่ในที่
เหตุการณ์ทั้งหลายแจ่มชัดยิ่งกว่าความฝัน จริงจังไม่ผิดกับได้สัมผัส ที่สำคัญมันต่อเนื่องจาก
ความฝันครั้งก่อนราวเป็นเนื้อเดียวกัน

“ข้ามาแล้วค่า” ปีกแก้วยกถาดอาหารเข้ามา
“โอ้ยแยะจริง แก้วลิ้มไข่เตี๋ยให้พี่มัค” เด็กสาวบนกับตัวเอง
ไข่เตี๋ยเสร็จแล้ว เจ้าตัวพูดต่อแจ๊ๆ
“หมอบอกว่า ถึงพี่มัคจะไม่มีอาการอะไรน่าเป็นห่วง แต่ควรกินอาหารอ่อนก่อนนะคะ เตี๋ยหมอบ
จะมาดูอาการอีกที” เด็กสาวพูดพลางป้อนข้าว มรรคารับซ้อนมาตักกินเอง โดยมีน้องสาวนั่งมองตาแป๋ว
มือเข้าผ่านไปอย่างเรียบร้อย หมอเข้ามาดูอาการอีกครั้ง เห็นว่าปกติดีก็ให้พยาบาลถอดสายน้ำ
เกลือออก
“ผมออกจากโรงพยาบาลได้แล้วใช่ไหมครับหมอ” มรรคาถาม
“ไม่รอดูอาการอีกสักหน่อยหรือครับ” หมอท้วง
“หมอว่าผมมีอาการผิดปกติอะไรมั้” เขาย้อน
“ตกลง ตกลง” หมอถอนใจ โบกมือ เจอคนไข้เอาแต่ใจจนชินแล้ว “คุณพร้อมเมื่อไหร่...เชิญเลย
ครับ”

“รอชัยกับป้าแฉล้มอีกสักหน่อยก็ได้ค่ะพี่มัค เตี๋ยคงมากันแล้ว” ปีกแก้วชะลอเวลา มรรคาพยัก
หน้า

เจ้าชัยและป้าแฉล้มมาถึงก่อนเที่ยงเล็กน้อย มรรคาเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมพร้อมออกจาก
โรงพยาบาล พอแม่บ้านใหญ่เห็นชายหนุ่มก็อุทานด้วยความดีใจ
“ตายคุณมัค ฟันตั้งแต่เมื่อไหร่คะ ป้าเป็นห่วงแทบแย่”
“ตั้งแต่เช้าแล้วค่ะป้า” ปีกแก้วตอบแทน
“แล้วเรื่องราวเป็นจริงอย่างที่เขาส่งหรือเปล่าคะ” ป้าแฉล้มยังสงสัยไม่หาย
มรรคากับปีกแก้วมองหน้ากัน เท่านั้นอีกฝ่ายก็พอเดาได้
“ไม่ได้แล้ว อย่างนี้ต้องรีบไปขอขมาท่านชะ แล้วทำบุญให้ท่านด้วย” คุณนายแฉล้มมีสีหน้า
หวั่นๆ

แฉฉตามรรคาเข้มข้นขึ้น...เขาไม่จำเป็นต้องขอขมา
“จะป้า...ให้พี่มัคเขากลับบ้านก่อนนะ แล้วเราค่อยคิดกันอีกที” ปีกแก้วรีบเปลี่ยนหัวเรื่อง
“อะไรนะคะ” คนเตรียมตัวเผ่าไข่ร้องอุทาน “พ่อคุณจะรีบไปไหน เพิ่งฟื้นแท้ๆ อยู่โรงพยาบาลให้
หมอเขาดูอาการอีกหน่อยไม่ดีหรือคุณ”

“ไม่ดีหรอกจะป้า ที่นี้หาพยาบาลสวยๆ ไม่เจอสักคน” เด็กสาวพูดเป็นเรื่องเล่น
“แหมคุณแก้วนี่ พูดอะไรเป็นเล่นไปหมด พี่ชายเจอเรื่องอย่างนี้ทั้งที ป้าเองห่วงแทบแย่ เมื่อคืน
ก็นอนไม่หลับได้แต่สวดมนต์ให้คุณท่านกับคุณผู้หญิงคุ้มครอง จะรีบออกมาแต่เช้า ไล่ชัยมันก็มัวแต่
ซักช้า กว่าจะมาได้ก็สาย แฉฉเจอรถติดอีก มาถึงนี่ได้แทบแย่”

ใบหน้าของมรรคาละมุนลง นัยน์ตาดูฉายแววอ่อนโยน เขาโอบไหล่ผู้เปรียบเสมือนญาติสนิท

“ฉันต้องขอบคุณป้ามากนะจ๊ะ...และทุกคนด้วย เอาเถอะเรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง ขอโทษที่ทำให้เดือดร้อน ต่อไปฉันจะระวังตัวให้มากกว่านี้”

ป้าแก้วยิ้มและเข้าไปกอดเอวพี่ชาย ชุบแก้มกับอกอุ่น มรรคายกมืออีกข้างชี้เส้นผมน้องสาวเบาๆ

“กลับบ้านกันเถอะ”

คราวนี้ ไม่มีใครคัดค้าน

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ดีคิด เด็กดีหัวใจเทวดา ตอนที่ ๓

ดีคิด เด็กดีหัวใจเทวดา ตอนสาม

การ์ตูนแปลงจากบทประพันธ์เสียดายคนตายไม่ได้อ่าน

ก่อนอื่นต้องขอบคุณ พืดแบก จากหลายคนที่ตอบรับกลับมาเกี่ยวกับการ์ตูน

คำติชมมากนักน้อย ล้วนเป็นกำลังใจที่ยิ่งใหญ่เสมอสำหรับคนทำงานครับ

มีหลายเสียงฝากมาว่าอยากดูแล้ว ก็ต้องขออนุญาต ตอบแทนเด็กดีคิดคิดดี ว่า ขอขอบคุณครับ/ค่ะ

ในห้องพูดคุยสนทนา คุณ skylight ได้แสดงความคิดเห็นมาว่า

ไปดู preview "<http://www.goodfamilychannel.com/video/321/ใหม่-ดีคิดเด็กดีหัวใจเทวดา-การ์ตูนจากหนังสือเสียดายคนตายไม่ได้อ่าน>" มาค่ะ น่ารักดีนะค่ะ ดีใจจัง ที่จะมีสื่อดีๆ ง่ายๆสำหรับเด็กๆ แล้วอนุโมทนากับคนธรรมดาด้วย

แต่เสียดายจากจบ กลายเป็นตอนที่ภาวนา เอาไม้ตีหัวเพื่อน... คิดว่ามันสื่อความรุนแรง สอนให้เด็กใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา ซึ่งจะเห็นการ์ตูนหลายเรื่องที่ทำโดยคนไทยกันเองที่ฉายตอนเย็นๆ หลายช่องมีลักษณะคล้ายๆกันนี้ คือบางทีเอาสังคม คำพูด และวิธีคิดแบบผู้ใหญ่ (ซึ่งไม่ค่อยดีเข้าไปใส่) เป็นห่วงกลัวปล่อยเด็กๆดูแล้ว เราจะอธิบายไม่ทัน และเด็กจะจำภาพไปแล้ว

ฝากด้วยนะค่ะ ทำเรื่องสีขาวแล้วก็ทำสื่อสีขาวด้วย...

อนุโมทนาอีกครั้งนะค่ะ

ต้องขอบคุณ คุณ skylight ด้วยนะค่ะเกี่ยวกับคอมเมนต์ ยิ่งไงอยากให้อดใจรออีกนิดคอยดูผลจากการชี้แนะ ของหนูภาวนาจะทำให้หนูภาวนาเป็นเช่นไร อีกอย่างตอนนี้ทางทีมงานกำลังคิดทำเชกหัวแบบใหม่ที่ดูแล้วไม่รุนแรงอยู่ครับ ขอเวลาหน่อย

อ้อ! หนูภาวนาชี้แนะ ร้องใจเลยฝากมาบอกว่า

"พี่คะ หนูเปล่าใช้ไม้ชนะคะ หนูแค่เชกหัวเฉยๆค่ะ"

อ้าว แล้ววิ่งหนีไปไหนแล้วหละหนูภาวนา .....สงสัยขึ้นหนะครับ :)

บางคนบอกว่าเสียงที่พากย์คันทูจังเหมือนเสียงพากย์ในการ์ตูนทางทีวีเลย

ครับ เสียงที่คันทูของท่านมหาเทพพากย์โดย น้าต๋อย เซมเบ้ ส่วนเสียงคันทูที่ได้ยินคือเสียงจาก ผู้พากย์โดราเอมอน นั่นเอง งานนี้ได้ทีมพากย์น้าต๋อยเซมเบ้มาเพิ่มสีสัน รับประกันความสนุก ดี มีสาระ

คราวนี้มีรายละเอียดเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมาฝากให้ดู แต่ภาพในตัวอย่างคลิปปคงไม่ชัด เลยเอาภาพโตหน่อยมาให้ดู

คิดว่าคงพอเดากันถูกว่าเป็นเสื้อของใครต่อใคร ส่วนจะซ่อนความหมายอะไรไว้ คนไหนรู้ก่อนก็แอบมอยิ้มก่อนครับ

ตอนแรกกะว่าจะเอาเพลงพุทธคุณ เวอร์ชันน้องจูนร้องมาให้ฟัง แต่ทางคุณอ้อ ภูธนา ยังไม่ยอมปล่อยของ บอกว่าขอปรับๆเพิ่มอีกนิด แต่คราวหน้าสัญญาว่าจะเอาเพลงเพราะๆในการ์ตูนมาให้ฟังเพิ่มเติม ไม่เพลงใดก็เพลงหนึ่ง หรืออาจจะหลายเพลง

วันนี้ไปแล้ว

โมโม ยี่สิบเอ็ด ตุลา ห้าสอง

ลป. (ย่อมาจาก ลืมไป) มีคนอยากเห็นหน้าตาพี่โมโมเลยฝากรูปโตๆมาให้ดู

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๑

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๑ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้
กับคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกรรมนะคะ
ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้ค่ะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๒

ผู้โชคดีจะได้รับวีดิทัศน์การบรรยายเรื่องเตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว ของคุณดังตฤณ ๑๐ รางวัลค่ะ

^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

อาชญากรรม ชนกรรม อุปัชชเวทนียกรรม อโหสิกรรม ทิฏฐธรรมเวทนียกรรม
อาสันนกรรม อุปฆาตกรรม กตัตตากรรม อปราชยเวทนียกรรม ครุกรรม

๑. กรรมเล็กให้ผล
๒. กรรมให้ผลในปัจจุบัน คือในภพนี้
๓. กรรมให้ผลในภพที่จะไปเกิด คือในภพหน้า
๔. กรรมแรงฝ่ายตรงข้ามที่เข้าตัดรอนการให้ผลของกรรม ๒ อย่างนั้นให้ขาดหรือหยุดไปที่เดียว
๕. กรรมแต่งให้เกิด หรือกรรมที่เป็นตัวนำไปเกิด
๖. กรรมสักว่าทำ คือเจตนาอ่อน หรือมิใช่เจตนาอย่างนั้น ให้ผลต่อเมื่อไม่มีกรรมอื่นให้ผล
๗. กรรมหนัก ให้ผลก่อน
๘. กรรมทำมากหรือกรรมชิน ให้ผลรองลงมา
๙. กรรมให้ผลในภพต่อไป
๑๐. กรรมจวนเจียน หรือกรรมใกล้ตาย

เฉลยของฉบับที่แล้ว

๑. ความเห็นว่าเป็นตัวของตน.....สักายทิฐิ
๒. ความลึกลับสงสัย..... วิจิกิจฉา
๓. ความถ่อมมันศีลพรด..... สีสัพพตปรามาส

- ๔. ความตั้งใจในกามคุณ.....กามราคะ
- ๕. ความกระทบกระทั่งในใจ.....ปฏิบัติ
- ๖. ความตั้งใจในรูปธรรมอันประณีต.....รูปราคะ
- ๗. ความตั้งใจในอรูปธรรม.....อรูปราคะ
- ๘. ความถือว่าตนเป็นนั่นเป็นนี่.....มานะ
- ๙. ความฟุ้งซ่าน.....อุทธัจจะ
- ๑๐. ความไม่รู้จริง.....อวิชชา

รายชื่อผู้โชคที่ได้รับซีดีและหนังสือ ณ มรณา ท่านละ ๑ ชุด จำนวน ๕ รางวัล

- ๑. คุณสันติภาพ จ. ระยอง
- ๒. คุณสุรีย์ภรณ์ จ.ชลบุรี
- ๓. คุณสิริกร กรุงเทพฯ
- ๔. คุณนพสิทธิ์ จ.สมุทรสาคร
- ๕. คุณอนันญาดา จ.ปทุมธานี

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_^*